

(kontakt - učiteľka: Mgr. Daniela Lexmannová – slovenský jazyk)

Neobyčajné preteky

Na dostihovej dráhe v Petržalke sa konajú konské preteky, celkom obyčajné. No nie vždy. Niekedy veru aj neobyčajné...

V jeden krásny deň ma ocko vzal so sebou do žrebčína, kde si šiel kúpiť nového pretekárskeho koňa. Môj ocko je tréner dostihových koní. O týždeň budem mať 14. narodeniny, môžem si tiež vybrať koňa.

Keď sme boli na mieste, ocko hneď vedel, ktorý je pre neho ten pravý. Mne to trvalo dlhšie, kým som si vybrala. „Toho sivého? Nie. Asi toho hnedého s plavou hrivou. Nie. Tohto bie... Nie! Čierneho? Emmm...“, nervózne som sa rozhodovala. Keď tu zrazu, z boxu úplne vzadu, famózne zaerdžal akýsi kôň. Hneď som tam pribehla a veselo som zakričala: „tohotoooo!!!“ „Tohto nie!“, s hrôzou povedala pracovníčka, ktorá tam bola s nami. „Je divoký, nedá si povedať, je veľmi tvrdohlavý!“ „Nevadí, berieme ho, nejako si s ním poradím“, povedal ocko a žmurkol na mňa.

Dala som mu meno Jazzy. Cestou domov robil v prívese hurhaj. Erdžal, kopal, až skoro vykopol dvierka prívesu. Zastali sme a ocko sa išiel na kone pozrieť. Zrazu Jazzy vykopol dvierka tie spadli na ocka. Ockov kôň Rafael zostal v prívese, ale Jazzy sa rozutekal cez lúku k lesu. Rýchlo som za ním bežala a volala som ho, aby sa vrátil späť. Poslúchol ma!! Pomaly prišiel ku mne a nechal sa upokojiť. Hladila som ho po čele. Ocko rýchlo zobral lano a hodil ho na Jazzyho. „Pozor Stela!“, zvolal

(kontakt - učiteľka: Mgr. Daniela Lexmannová – slovenský jazyk)

nahnevane. „Nie, ocko, nie!!! To nesmieš!“ Skôr než som dopovedala, Jazzy sa splašil a utiekol. Márne som za ním bežala a znovu ho volala. Bol preč. Načisto! Smutná som si sadla do auta. Zvesená som pozerala von oknom a priala som si, aby sa Jazzy vrátil. V tom okamihu som zazrela, ako čierny kôň predbehol naše auto s privesom. Ocko si nič nevšimol. V duchu som sa potešila, ale ockovi som nič nepovedala.

Keď sme boli doma, Rafaela ocko odviezol do stajne. Ja som vyšla z auta a išla smerom k domu. Neverila som vlastným očiam. Pred domom stál Jazzy. Jeho dlhá čierna hriva viala vo vetre. Pomaly som k nemu podišla a on sa nesplašil ako pri ockovi. Išla som smerom k stajni, Jazzy za mnou. Vošiel do boxu a nohou posunul dvierka, aby sa zatvorili. „Ty si ale múdry a šikovný kôň“, usmiala som sa na neho. Vtedy ma napadlo, že by som s ním mohla cvičiť na dostihy. Preteky sú o mesiac, to by sme mohli stihnúť.

Ráno som sa zobudila skoro, keď ešte rodičia spali. Využila som čas, kedy ma nekontrolovali. Zišla som potichu dole do kuchyne, zobrala zopár jablák a išla do stajne. Jazzy tam už na mňa čakal. Dala som mu chutné jablká a on ich ihneď schrúmal. Zo stajne som ho zaviedla do výbehu pre kone a nechala som ho vyblázniť sa. Začneme trénovať, tak nech sa predtým uvoľní. Potom som mu nasadila moje obľúbené sedlo. S uzdou sme dosť bojovali, lebo ju nechcel. Nakoniec som ho presvedčila, že to nie je také zlé, ako to vyzerá. Nasadla som prvýkrát na neho a vyrazili sme. Cválali sme po lese, popri vodopáde a potom cez lúku. „Vohóóó!“, zakričala som a nadšená som zdvihla ruky nad hlavu. Vlasy mi viali vo vetre. Bolo to úžasné! „Máme nádej, že spolu vyhráme tohtoročné preteky“, šťastne som si pomyslela.

Keď sme sa vrátili a v stajni som odsedlávala Jazzyho, počula som, že prišla Emília. Je to jedna z jazdkyň, ktoré ocko trénuje. Je dobrá. Ak pôjde na preteky, máme čo doháňať. Počula som nejaký neznámy hlas. Nepatril Emílii. Vykukla som spoza Jazzyho boxu a videla som blondávé vysoké dievča, ako sa aj s jej mamou rozpráva s mojim ockom. Nepáčilo sa mi to. Vybrali sa smerom k stajni. Ja som sa skryla za zadný východ a ticho som ich pozorovala. Keď vstúpili dnu, zistila som, že dievča, ktoré sa volalo Viktória, si vybralo koňa, na ktorom

(kontakt - učiteľka: Mgr. Daniela Lexmannová – slovenský jazyk)

bude trénovať. Obzerala si všetky kone v boxoch a na všetky, čo videla len odfrkla. Pomaly sa blížila k boxu, kde bol Jazzy. „Tohto chcem“, povedala piskľavým hlasom a ukázala na koňa. „Hhh! Nie!“, skoro som zhíkla nahlas. Jazzy začal nervózne erdžať. „Tohto nie!“, povedal ocko rázne. „Ale ja ho chcem!“, povedala ešte naliehavejšie Viktória a dupla nohou. „Ak ho nebudem mať, odchádzam!“, otočila sa na päťach chrbtom k ockovi a urazene si založila ruky. „Ako chceš. Tak si to s ním vyskúšame“, povedal smutne ocko. Mal obavy, lebo vedel, že Jazzy je divoký a nebezpečný a tiež aj to, že sa na neho budem hnevať. Aj som sa hnevala. Ale nie na ocka. Na Viktóriu! Veď som mala právo, aby som sa na ňu hnevala. Zobrať mi môjho koňa je drzosť.

Dávala som sa, ako Viktória jazdí na Jazzynovi. Celkom im to išlo. „Mmm. Tak možno s ním ja trénovať nebudem“, povzdychla som si smutne sama pre seba. „Pozrite, ako mi to ide!“, namyslene volala Viktória. Keď som sa otočila, zrazu som začula buchot. Tá horenoska sa strepala z môjho koňa. „Čo je to za neschopného koňa?! Veď ma zhodil!!! Nechcem ho už ani vidieť!“, zafrflala a nahnevaná odišla z cvičiska. Aspoň už Jazzyho nebude nikto otravovať.

Pomaly sa blížil deň pretekov. S Jazzym sme každý deň potajomky trénovali. Vedela som, že na to máme. Verila som mu.

V deň pretekov som sa zobudila, ihneď vyskočila z postele a rýchlo som zišla do kuchyne, kde už mama pripravovala raňajky. „Kde je ocko?“, hľadala som ho. „Išiel do stajne, pripraviť Ondrejovho koňa.“, odpovedala mama. Ondrej je jazdec, ktorého ocko tiež trénuje. Koňa má ustajneného v našej stajni.

Mama už sedela v aute, ocko pripevňoval prives o auto. „Hotovo! Ešte sem dám Ondrejov...“, nestihol dopovedať. „Nechaj tak oci. Sadni si už. Ja ho privediem.“, povedala som a bežala som rýchlo do stajne. Zobrala som aj Jazzyho. Kone som zaviedla do privesu a sadla som si do auta.

Dorazili sme na dostihovú dráhu. Videla som Emíliu, ako vedie svojho koňa k dráhe. Vyskočila som z auta, vyviedla von Jazzyho z privesu, kým ocko šiel pozrieť štartovaciu listinu. Len aby nič nezbadal. Uháňali sme k dráhe aj my. Bolo tam už pripravených veľa

Súťažiaca: **Marenčíková Liliana**, 5. B. – Základná škola – Dudova 2, adresa: **blhbfhngf**
852031021jgk

(kontakt - učiteľka: Mgr. Daniela Lexmannová – slovenský jazyk)

jazdcov. Všimla som si Sašu. To je dievča, ktoré už tretíkrát získalo cenu „*Najrýchlejší kôň Petržalských pretekov*“. „Tak, na nich nemáme...“, pomyslela som si, no tľapla som Jazzyho, aby som ho povzbudila. „Zvládneme to“, pošepkala som mu do ucha.

„Tri, dva, jedna, štart!“, odštartoval rozhodca. Mávol vlajkou a kone vyštartovali. Začula som, ako ocko na mňa zvolal: „Stela, nieéé!“ Nevšimla som si to. Toto bola naša chvíľa. Jazzy bežal strašne rýchlo, až som mala pocit, že vzlietneme. A stalo sa. Odrazu sme sa odlepili od zeme a začali sme sa vznášať. Môj kôň sa v tej chvíli premenil na Pegasa! Bol to zázrak. Svižne preletel ponad ostatných jazdcov. Zdalo sa mi, že snívam. Leteli sme priamo k cieľu! Kúsok pred ním zletel na zem a zase sa premenil na koňa. Bežal ako o život. Do cieľa vbehol prvý.

Podarilo sa nám vyhrať a tohtoročnú cenu pretekov sme si odnášali domov my. Tak sme to predsa len zvládli! Ja a môj kôň Jazzy. Najúžasnejší kôň na svete.

A tak sa stali Petržalské dostihy neobyčajnými vždy, keď sme súťažili my dvaja.

